

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 647/2567

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ครพ.ยช. 647/2567นาง จ.โจทก์ นาย ส.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 244/1, ป.วิ.พ. มาตรา 247,

พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 182/1, ป.วิ.พ. มาตรา 295, ป.วิ.พ. มาตรา 144, พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2558 มาตรา 9

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีที่โจทก์ยื่นฟ้องเป็นคดีนี้ถึงที่สุดไปตั้งแต่วันที่ พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) มีผลใช้บังคับและจำเลยยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ 7 และ 27 กรกฎาคม 2565 ขอให้เพิกถอนคำสั่งของเจ้าพนักงานบังคับคดีที่มีคำสั่งให้เพิกถอนการยึดทรัพย์ โดยอ้างว่าจำเลยไม่มีเจตนาที่จะยื่นคำร้องขอถอนการยึดทรัพย์ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำร้อง จำเลยอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์คดีชำนัญพิเศษพิพากษายืน การยื่นคำร้องของจำเลยดังกล่าวจึงเป็นการยื่นหลังจากคดีถึงที่สุดไปแล้ว กรณีจึงไม่เข้าหลักเกณฑ์ตามที่บัญญัติไว้ใน พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) มาตรา 9 คำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชำนัญพิเศษที่พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นจึงถึงที่สุด การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์จำเลยจะกระทำได้อีกต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา และการขออนุญาตฎีกาก็ต้องยื่นคำร้องพร้อมกับคำฟ้องฎีกาตามที่บัญญัติไว้ใน ป.วิ.พ. มาตรา 244/1, 247 ประกอบ พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 182/1 วรรคหนึ่ง แต่จำเลยยื่นฎีกาคดีนี้โดยไม่ได้ยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกามาด้วยจึงเป็นฎีกาที่ไม่ชอบ และอำนาจสั่งรับฎีกาเป็นอำนาจของศาลฎีกา การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาของจำเลยจึงไม่ชอบด้วยบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้โจทก์กับจำเลยหย่าขาดจากกันให้ถอนอำนาจปกครองของจำเลยที่มีต่อบุตรผู้เยาว์ทั้งสาม ให้โจทก์เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์ทั้งสามแต่เพียงผู้เดียว ให้แบ่งสินสมรส ทรัพย์สิน และมูลค่าการก่อสร้างอาคารพาณิชย์ บนที่ดินของกรรมธรรักษ์ที่มีผู้เช่าแก่โจทก์และจำเลยคนละกึ่งหนึ่ง ถ้าการแบ่งทรัพย์สินดังกล่าวไม่อาจกระทำได้หรือจะทำให้ทรัพย์สินนั้นเสียหายมากให้ประมวลราคาระหว่างโจทก์กับจำเลยก่อน หากตกลงกันไม่ได้ให้นำทรัพย์สินออกจากขายทอดตลาด ให้โจทก์และจำเลยร่วมกันชำระหนี้เงินกู้ตามรายการแจ้งยอดหนี้ แก่ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาอำนาจเจริญ รวม 4 สัญญา เป็นเงิน 17,947,868.03 บาท ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขาอำนาจเจริญ รวม 7 สัญญา เป็นเงิน 12,322,209.57 บาท ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขาอำนาจเจริญ 1 สัญญา เป็นเงิน 4,400,454.28 บาท คนละกึ่งหนึ่ง โจทก์ไม่ชำระหนี้ตามคำพิพากษา จำเลยขอให้บังคับคดีโดยนำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดทรัพย์สินตามบัญชีทรัพย์สินเพื่อนำมาแบ่งกันคนละกึ่งหนึ่ง ต่อมา มีการยื่นคำร้องขอถอนการยึดทรัพย์ และวันที่ 7 กรกฎาคม 2565 จำเลยยื่นคำร้องอ้างว่า จำเลยลงลายมือชื่อในคำร้องขอถอนการยึดทรัพย์โดยสำคัญผิด จำเลยทราบถึงพฤติการณ์ อันเป็นมูลเหตุ

ดังกล่าวหลังจากที่ได้รวบรวมตรวจสอบเอกสารต่าง ๆ เมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 2565 ขอให้คำสั่งเพิกถอนการบังคับคดี ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่าตามคำร้องของจำเลยไม่ปรากฏว่าเจ้าพนักงานบังคับคดีได้ดำเนินการบังคับคดีโดยบกพร่องผิดพลาดหรือฝ่าฝืนต่อกฎหมายอย่างไรหรือขั้นตอนใด คงมีแต่เพียงประเด็นตามคำร้องที่อ้างว่าจำเลยลงลายมือชื่อในคำร้องขอถอนการยึดทรัพย์โดยสำคัญผิดซึ่งเป็นเรื่องระหว่างตัวจำเลยและนายความต้องไปว่ากล่าวกันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ทั้งจำเลยยื่นคำร้องเมื่อพ้นเวลา 15 วัน นับแต่วันที่ได้ทราบพฤติการณ์อันเป็นมูลแห่งข้ออ้างนั้นแล้วตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 295 กรณีจึงไม่มีเหตุให้เพิกถอนการบังคับคดี ให้ยกคำร้อง ต่อมาวันที่ 27 กรกฎาคม 2565 จำเลยยื่นคำร้องอ้างว่าการยื่นคำร้องขอถอนการยึดทรัพย์นั้นอดีตนายความของจำเลยนำคำร้องมาให้จำเลยลงลายมือชื่อโดยจำเลยไม่ทราบเนื้อหาสาระของคำร้อง แต่เข้าใจว่าเป็นคำร้องที่เกี่ยวกับการบังคับคดีจำเลยลงลายมือชื่อในคำร้องด้วยความผิดพลาด และสำคัญผิด จำเลยไม่มีเจตนาที่จะถอนการยึดทรัพย์ ดังนั้นการที่เจ้าพนักงานบังคับคดี มีคำสั่งถอนการยึดทรัพย์ทำให้จำเลยได้รับความเสียหาย คำสั่งของเจ้าพนักงานบังคับคดีที่ให้ถอนการยึดทรัพย์จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้คำสั่งเพิกถอนกระบวนการบังคับคดีที่ผิดระเบียบหรือมีคำสั่งกำหนดวิธีการอย่างใดตามที่ศาลเห็นสมควร ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่าข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาตามคำร้องมุ่งประสงค์ ให้ศาลวินิจฉัยประเด็นเกี่ยวกับคำร้องขอถอนการยึดทรัพย์ซึ่งศาลได้มีคำวินิจฉัยในประเด็นดังกล่าวไปแล้วตามคำร้องฉบับลงวันที่ 7 กรกฎาคม 2565 และไม่มีเหตุเปลี่ยนแปลงคำสั่งเดิม การที่จำเลยยื่นคำร้องฉบับนี้จึงเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาข้างต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 144 ให้ยกคำร้อง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวพิพากษายืนคำอุทธรณ์เนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ จำเลยฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า การยื่นคำฟ้องคดีนี้แม้โจทก์จะยื่นคำฟ้องตั้งแต่วันที่ 28 ธันวาคม 2554 ก่อนการมีแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งว่าด้วยการฎีกาโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2558 ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน 2558 ผลของการแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าวทำให้คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์เป็นที่สุด และการฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา การขออนุญาตฎีกาให้ยื่นคำร้องพร้อมกับคำฟ้องฎีกาต่อศาลชั้นต้นที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งในคดีนั้นภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์แล้วให้ศาลชั้นต้นรับส่งคำร้องพร้อมคำฟ้องฎีกาดังกล่าวไปยังศาลฎีกา และให้ศาลฎีกาพิจารณาวินิจฉัยคำร้องให้เสร็จสิ้นโดยเร็วตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 244/1 และมาตรา 247 แต่บรรดาคดีที่ได้ยื่นฟ้องไว้ก่อนที่พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) ใช้บังคับ ให้บังคับตามกฎหมายซึ่งใช้อยู่ก่อนจนกว่าคดีนั้นจะถึงที่สุดตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2558 มาตรา 9 จากบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวมีความหมายว่าบรรดาคดีที่ได้ยื่นฟ้องไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) มีผลใช้บังคับและคดียังไม่ถึงที่สุด การยื่นฎีกาก็ต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งว่าด้วยการฎีกา (เดิม) ไม่อยู่ในบังคับของกฎหมายว่าด้วยการฎีกาที่แก้ไขใหม่ และบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งว่าด้วยเรื่องคำพิพากษาถึงที่สุดนั้น

อุทธรณ์และการยื่นฎีกาต้องนำมาใช้บังคับแก่คดีเยาวชนและครอบครัวด้วยตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 182/1 วรรคหนึ่ง ดังนั้นเมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าคดีที่โจทก์ยื่นฟ้องเป็นคดีนี้ถึงที่สุดไปตั้งแต่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) มีผลใช้บังคับ และจำเลยยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ 7 และ 27 กรกฎาคม 2565 ขอให้เพิกถอนคำสั่งของเจ้าพนักงานบังคับคดีที่มีคำสั่งให้เพิกถอนการยึดทรัพย์โดยอ้างว่าจำเลยไม่มีเจตนาที่จะยื่นคำร้องขอถอนการยึดทรัพย์ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำร้อง จำเลยอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษายืน การยื่นคำร้องของจำเลยดังกล่าวจึงเป็นการยื่นหลังจากคดีถึงที่สุดไปแล้ว กรณีจึงไม่เข้าหลักเกณฑ์ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) มาตรา 9 คำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นจึงถึงที่สุด การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์จำเลยจะกระทำได้อีกต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา และการขออนุญาตฎีกาก็ต้องยื่นคำร้องพร้อมกับคำฟ้องฎีกาตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 244/1, 247 ประกอบพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 182/1 วรรคหนึ่ง แต่จำเลยยื่นฎีกาคดีนี้โดยไม่ได้ยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกามาด้วยจึงเป็นฎีกาที่ไม่ชอบ และอำนาจสั่งรับฎีกาเป็นอำนาจของศาลฎีกา การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาของจำเลยจึงไม่ชอบด้วยบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว จึงมีคำสั่งยกคำสั่งศาลชั้นต้นที่รับฎีกาของจำเลย และมีคำสั่งใหม่เป็นไม่รับฎีกาของจำเลย คืบค่าขึ้นศาลชั้นฎีกาทั้งหมดให้แก่จำเลย ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกานอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ

องค์คณะ

พรชัย พุ่มกำพล · ธนิต รัตนะผล · ชนาภานต์ อีร์เวชพลกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/647/2567>